

DER ER EN VERDEN UDEN FOR STORBYERNE

*Nogle bor stadig
Langt fra de store byer,
Hvor natten er mørk,
Og hvor jord og luft og vand
Omdannes til liv og mad.*

Over hele verden bliver landområder forladt, og storbyer vokser. Der bor allerede flere mennesker i storbyerne end udenfor. Og den almindelige tænkemåde er mere og mere samlet om, påvirket af eller ligefrem styret af storbylivet: Storbytænkning.

Der er skrevet fortællinger om en fremtid, hvor alle bor i Storbyen, og alt udenfor er en fjern og uvirkelig verden, som blot forsyner Storbyen. Alle er del af Storbyen, bortset fra nogle få oprørere og drømmere indenfor eller udenfor, og bortset fra de, som lever i trældom udenfor og forsyner Storbyen fra kæmpemæssige storbyagtige enheder; og selv deres liv er styret af Storbyen, selv deres skæbne er Storbyens skæbne.

Verden er i forandring på grund af Storbytænkning.

I hensynsløs Storbytænkning skal landbefolkningen tjene storbyerne. Gammeldags bønder og oprindelige folk slider, uden at kunne leve rigtigt af jorden, uden at kunne klare sig imod de vilkår, som begunstiger storbyagtig virksomhed, uden at kunne forsvare deres land, hvor det tages med magt. Og andre er blot arbejdskraft for storbyerne.

Og i hensynsløs Storbytænkning er naturen en kilde til udnyttelse, en fjende at bekæmpe. Skove fældes for deres træer eller for nye marker, floders løb vendes for overrisling, dale druknes bag dæmninger, bjerge udhules for at gemme farligt affald, landskaber sænkes eller graves op for at blive ribbet for råstoffer, sjældne dyr nedlægges for deres sjældenhed, enestående planter rykkes op for deres eneståenhed, uberørte steder trampes ned for deres uberørthed; frost bekæmpes med salt, og regnvejr og tørke bekæmpes med luftforurening.

I almindelig Storbytænkning kommer storbyens behov først. Landbefolkningen forsyner storbyerne med varer og tjenesteydelser, og lades tilbage i den almindelige udvikling. Naturen er rammen om fritid og ferier, vildt er til for at betragtes; ikke noget at bevare uberørt.

Og i almindelig Storbytænkning er mad blot een af mange slags handelsvarer; den skal være billig og til rådighed til alle tider, kørt, sejlet eller fløjet ind fra nær og fjern. Børn må høre fortællinger om landbrug for at vide, at det findes. Kun få kræver ren, naturlig, frisk og solmoden mad. Mange har ikke erkendt, at god mad fremstillet på en god måde har sin pris; så mange køber billigt og giver bønderne skylden for ringe mad; og hvis madpriserne stiger, får bønder skylden, medens andre beriges.

Selv i ansvarlig og bekymret Storbytænkning bliver alting anskuet fra og tilpasset til storbyerne, ikke landområderne. Og bønder ses som modstandere snarere end forbundsfæller, som skal hindres snarere end støttes.

Så hver dag giver bønder og oprindelige folk op, landsbyer dør, landområder bliver forladt, og storbyer vokser.